

lar sina ungar under sina v-gar. Sloka, släpa v-garna, äfv. (fig.) vara nedslagen. Klippa ell. stäcka v-garna på en fågel. (Fig.) Stäcka v-garna på en, se Stäcka. Taga en under sina v-gars skugga, taga en i sitt beskydd. Se f. ö. Flyga. — 2) Säges äfv. om de liknande kroppsdelar, hvarmed vissa gudomligheter och englarne föreställas. Amor, Psyche föreställas med vingar. Mercurii v-gar. En engels v-ar. (Fig.) På kärlekens v-gar, med den skyndsambhet, kärleken gifver. På vådrets, vestans, tidens v-gar, medelst vinden, vestavinden, med tiden. — 3) Säges om åtskilliga föremål, hvilka likna en vinge, t. ex.: V. på en fruntimmersmössa, på en väderqvarn, på en spinnrök, m. m. — 4) Vinge af vissa fåglar, som begagnas vid städning. — 5) (bot.) a) Hvarje af de tvenne på sidorna sittande kronbladen på en ärtblomma. — b) Tunt, bladlikt bihang på en vingfrukt. — 6) (sjötv.) V-arne, de spetsiga dukar i ett råsegel, som bilda underlikets hörn. — Ss. Vingformig, -lik, -lös.

VINGFJÄDER, m. 2. pl. — fjädrar. Fjäder i en fågelvinge.

VINGFOTAD, a. 2. (nat. hist.) V-e blötdjur, med två ving- eller fenlika bihang vid halsen.

VINGFRUKT, m. 3. (bot.) En torr, hoptryckt, en- eller fåfröig frukt, med ett läderartadt frögomme, utvidgad med så kallade vingar (jfr. Vinge, 5, a).

VINGLA, v. n. 1. 1) Säges egentligen om fallande, långa och smala kroppar, som under fallet vända sig om, upp och ned, åt alla håll. — 2) Väckla än hit än dit. — 3) (fig.) Brukas isynnerhet om handelsspekulanter, som söka att förtjena på leveransslut, genom varans bortslutande, innan den till dem blifvit levererad; äfv. om dem, som genom ständigt nya lån söka att uppbjelpa förstörda affärer eller fördröja konkurs; äfv. om dem, som låna upp penningar emot låg ränta och åter utlåna dem mot högre. — Vinglande, n. 4.

VINGLARE, m. 5. En, som gör sig känd för vingleri.

VINGLAS, n. 5. 1) Spetsglas, som begagnas, då man dricker vin. — 2) Ett sådant glas, ifyllt med vin.

VINGLASS, m. 5. Glass, tillredd af vin med citron, socker och äggvitor.

VINGLERI, n. 3. Det slags sätt att bedriva affärer, då man vinglar. Jfr. Vingla, bem. 3.

VINGSKJUTA, v. a. 3. (böjes som Skjuta) Med skott träffa en fågel i vingen.

VINGTUN, vänngtö nng, m. sing. (franskt ord, som betyder: tjuguett) Ett slags hasardspel med kort.

VINGTYG, n. 5. Inrättning på en spinrock, hvarmedelst bestämmes stället, der träden skall linda sig på spolen.

VINGUD, m. 2. (poet.) V-en, Bacchus, vinets gud.

VINGURKOR, f. 1. pl. Gurkor, inlagda med vin.

VINGÅRD, m. 2. Inhägnad, der vinrankor äro planterade. (Fig.) Arbeta i Herrans v., vara Guds ords tjänare. — Ss. V-ssköt sel.

VINGÅRDSFJÄLL, m. 2. (bibl.) Höjd, kulle, der vinplantering finnes.

VINGÅRDSHACKA, f. 1. Särskilt slags hacka, som begagnas vid vingårdars skötsel.

VINGÅRDSMAN, m. 5. pl. — män. Arbetare i en vingård.

VINJÄSNING, f. 2. Det slags jäsnning hos fly-

tande ämnen, hvilka innehålla sockerämne, som äger rum, då spirituösa delar eller alkohol utvecklas, och som isynnerhet är nödig vid beredning af vin.

VINK, vi'ngk, m. 2. 1) Tecken med handen eller fingret, för att kalla, underrätta, varna, o. s. v. Han gaf mig en v. att komma in. Med en v. kalla någon till sig. Han lät mig genom en v. förstå, att... — 2) (fig.) Tillkännagivande, befallning, underrättelse, varning, ej uttryckligt gifna, utan endast antydda. Lyda, gifva akt på minsta v. Komma på första v. Jag förstod strax v-en.

VINKA, vi'ngka, v. n. 1. Gifva tecken åt någon med handen eller fingret. V. åt honom, att han kommer. V. någon till sig, genom vinkning kalla någon till sig. V. in, gifva någon en vink att komma in. (Fig. fam.) Hafva något att v. på, att tillgå vid beoif, i nöd; hafva någon tillflykt. Han har ett arf att v. på, att vänta. Så länge jag har honom att v. på, så länge jag kan räkna på hans bistånd, taga min tillflykt till honom. — Vinkande, n. 4.

VINKA, vi'ngka, f. 1. Örtslägtet Vinca.

VINKALLSKÅL, f. 2. Kallskål, tillredd med vin i st. f. dricka.

VINKAR, vi'ngkar, n. 5. Kar, hvori drufvor pressas.

VINKARE, vi'ngkare, m. 5. Skorpdjur af Tiofötterna, en tum långt, med en af tångklorna mycket större än de öfriga; ligger ofta på stranden och vinkar med denna klo. Gelasimus vocans.

VINKEL, vi'ngk'l, m. 2. pl. vinklar. 1) Den spets, som bildas, när tvenne mot hvarandra lutande linier råkas. Rätlinig v., af räta linier. Sferisk v., af kroklinier. Rät, spetsig, trubbig v., se Rät, &c. Se äfv. Alternat- och Vertikalangel. Solid v., den vinkel, som bildas af tre eller flera planer, hvilka stöta tillsammans i en punkt. — 2) (fam.) Hörn, som bildas af husväggar, af väggarne i ett rum, o. s. v. Leta i alla v-klar och vrår. — 3) Krökning, bukt. Vägen, floden gör der en v. — Ss. V-formig.

VINKELHAKE, m. 2. pl. — hakar. 1) Se Vinkelmått. — 2) Rätvinkligt verktyg, vanligtvis af messing, hvori på ett boktryckeri stilarne sättas i rader.

VINKELKNÄ, n. 4. Se Knä, bem. 4.

VINKELMÄTT, n. 5. Rätvinkligt verktyg, hvarmed undersökes, om sidoytorna på ett arbete stå i rät vinkel emot dess öfre och undre planer.

VINKELMÄTARE, m. 5. Se Transportör.

VINKELRÄT, a. 2. neutr. — rätt. Så kallas en linie, som gör 90° med en annan linie.

VINKELSÖM, m. 2. pl. — sömmar. (anat.) Söm i huvudskålen, som bakåt förenar hjessbenen med det uppåt spetsiga nackbenet.

VINKLASE, m. 2. pl. — klasar. Se Vin-drufva.

VINKLIG, vi'ngkligg, a. 2. Som har många ut- och ingående vinklar.

VINKNING, f. 2. Se Vink.

VINKRANS, m. 2. 1) Krans af vinblad. — 2) Skylt på en vinkällare, föreställande en sådan krans.

VINKÄLLARE, m. 2. o. 5. pl. — källrar och — källare. 1) Källare, der vin förvaras. — 2) Ställe, der vin försäljes i gross (Lagerkällare) eller i minut.

VINKÄNNARE, m. 5. En, som väl förstår att af smaken igenkänna olika vinsorter och bedöma deras godhet.